

LOUPEŽ

J IŽNÍ VÍTR SE OPŘEL MEJ-LIN DO ZAD, JAKO BY JI POSTRKOVAL vpřed. Ne že by to potřebovala. Poslední dobou v ní žhnul oheň, který ji vytrvale hnal kupředu. Ostatní občas brblali kvůli nekonečnému cestování a neustálému putování přes Čung a teď severní Euru, ona však měla neustále pocit, že postupují pomalu.

Na hladině řeky plynoucí podél cesty se zrcadlilo slunce a Mej-lin pevně zavřela oči. Jako vždy na ni za zavřenými víčky čekal tentýž obraz:

Obří krokodýl s rozevřenými čelistmi a černočernýma očima.

Její bezoládný umírající otec.

Rychle oči otevřela a pobídla koně do rychlejšího kroku.

Vítr změnil směr. Zadul jí do tváře ze severozápadu. Promnula si husí kůži, která jí naskočila na ruku.

„Čeká nás ještě mnohem větší zima,“ poznamenal Rolan, který popohnal svého koně, aby ji dojel. „Hnusácká zima, která ti uhryzne nos a uštípe prsty na nohách.“

„Jo,“ přikývla.

„Jeden můj zákeřnej kámoš z ulice se kdysi uprostřed zimy vsadil s nějakým bohatým klukem, že neolízne kovej sloup pouliční lampy. Tomu bohatému frackovi tam přimrzl jazyk a kámoš ho obral o boty a kabát.“

„Nepovídej,“ odfrkla si Mej-lin.

„Ale povídám, drahá pandí dámo!“

„A neměl ten tvůj kámoš náhodou jméno, co začínalo na R a končilo na n?“

„Tak to rozhodně ne! Já jsem nikdy nebyl zákeřnej. A tenhle příběh jsem ti vyprávěl jenom proto, abych tě varoval, protože o tobě vím, jak ráda olizuješ pouliční lampy.“

Mej-lin se skoro usmála. Od té bitvy u Díněsova chrámu s ní Rolan trávil spoustu času a plácal skoro samé hlouposti. Hádala, že se jí snaží rozptýlit, aby zapomněla na svůj smutek. Výprava pro slonův talisman jim zatím způsobila největší ztráty. Mej-lin vyrazila do Čungu sama za sebe a konečně našla svého otce, který vedl ozbrojený odboj v čungském Velkém bambusovém bludišti. Jenže brzy nato o něj zase přišla – zemřel jí přímo před očima. Zpočátku se cítila otupěle. Pohltla ji děsivá prázdnota. Pak v ní ale pomalu začal doutnat plamínek ohně, který jí připomínal, že Požírač je volný – a rozsévá smrt. A ona teď nedovolí, aby soucit nebo přihlouplé vtipy ten plamen uhasily. Pobídla koně do ještě rychlejšího klusu.

„Blížíme se k rozcestí,“ oznámil Tárík. „Utáboříme se na noc.“

„Ale vždyť je ještě světlo,“ namítla Mej-lin.

„Na rozcestí odbočíme pryč od řeky,“ řekl Tárík. „A než se vydáme dál na sever, musíme pořádně napojit koně.“